Роберт Шеклі

Полювання

Переклад: В. Ільницький.

Це був останній збір особового складу перед Загальним Злетом Розвідників, і на нього з'явилися всі патрулі. Патрулеві 22 — "Ширяючому соколу" — було наказано розбити табір у тінистій балці й тримати мацалки1 насторожі. Патруль 31 — "Відважний бізон" — здійснював маневри біля маленького струмка. "Бізони" виробляли навички споживання рідини й збуджено сміялися від незвичних відчуттів.

А патруль 19 — "Атакуючий мираш" — очікував розвідника Дрога, що, як і звичайно, спізнювався.

Дрог каменем упав з висоти десять тисяч футів, в останній момент набув твердої форми й квапливо вповз у коло розвідників.

— Здоров, — сказав він. — Прошу пробачення. Я уявлення не мав, котра година...

Командир патруля кинув на нього гнівний погляд:

— Знову не за статутом, Дрог?!

— Винний, сер, — сказав Дрог, поспішно випростовуючи забуту мацалку.

Розвідники захихотіли. Дрог залився жовтогарячою фарбою зніяковілості. Якби можна було стати невидимим!

Але саме зараз цього робити не личило.

— Я відкрию наш збір Клятвою Розвідників, — почав командир і відкашлявся. — Ми, юні розвідники планети Елбонай, урочисто обіцяємо зберігати й плекати навички наших предків-піонерів. З цією метою ми, розвідники, приймаємо форму, від народження даровану нашим прабатькам, підкорювачам незайманих просторів Елбонаю. І ми повні рішучості...

Розвідник Дрог налаштував слухові рецептори, щоб підсилити тихий голос командира. Клятва завжди сповнювала його трепетом. Важко собі уявити, що пращури колись були прикуті до планетарної поверхні. Нині елбонайці жили в повітряному просторі на висоті двадцяти тисяч футів, зберігаючи лише мінімальний об'єм тіла, харчувалися космічною радіацією, сприймали життя всією повнотою відчуттів і спускалися донизу лише спонукувані сентиментальними міркуваннями або для здійснення ритуальних обрядів. Ера Піонерів залишилася далеко в минулому. Нова історія почалася з Ери Субмолекулярної Модуляції, за якої настала нинішня Ера Безпосереднього Контролю.

— ...прямо й чесно, — продовжував командир. — І ми зобов'язуємося, подібно до них, пити рідини, поглинати тверду їжу й удосконалювати майстерність володіння їхніми знаряддями й навичками.

Урочиста частина закінчилася, і молодь розвіялася по рівнині. Командир патруля підійшов до Дрога.

— Це останній збір перед злетом, — сказав він.

— Я знаю, — відповів Дрог.

— У патрульному загоні "Атакуючий мираш" ти єдиний розвідник другого класу. Всі інші давно набули першого класу або, щонайменше, звання Молодшого Піонера. Що подумають про наш патруль?

Дрог зіщулився.

— Це не тільки моя провина, — сказав він. — Так, звісно, я не витримав екзаменів з плавання і виготовлення бомб, але це просто не для мене! Несправедливо вимагати, щоб я знав усе! Навіть серед піонерів були вузькі фахівці. Будь-хто й не вимагав, щоб кожен...

— А що ти вмієш робити? — перебив командир.

— Я володію лісовим і гірничим ремеслом, — гаряче випалив Дрог, — вистежуванням і полюванням.

Командир вивчаюче подивився на нього, а потім повільно мовив:

— Слухай, Дрог, а що якщо тобі нададуть ще один, останній шанс отримати перший клас і заробити до того ж відзнаку?

— Я готовий на все! — закричав Дрог.

— Добре, — сказав командир. — Як називається наш патруль?

— "Атакуючий мираш", сер.

— А хто такий мираш?

— Величезний лютий звір, — швидко відповів Дрог. — Колись вони водилися на Елбонаї майже всюди й наші предки боролися з ними не на життя, а на смерть. Нині мираші вимерли.

— Не зовсім, — заперечив командир. — Один розвідник, досліджуючи ліси в п'ятистах милях на північ звідси, виявив у квадраті з координатами Ю-233 і З-482 зграю з трьох мирашів. Всі вони самці, й, таким чином, на них можна полювати. Я хочу, щоб ти, Дрог, вистежив їх

і підкрався ближче, застосувавши свої знання в лісовому і гірничому ремеслах. Потім, використовуючи лише методи й знаряддя піонерів, ти повинен добути й принести шкуру одного мираша. Ну як, впораєшся?

— Впевнений, сер!

— Берись до справи негайно, — велів командир. — Ми прикріпимо шкуру до нашого прапородержака й безумовно заслужимо похвалу на зльоті.

— Так, сер! Дрог квапливо склав речі, наповнив флягу рідиною, запакував тверду їжу й рушив в дорогу.

Через кілька хвилин він левітував до квадрату Ю-233 — З-482. Перед ним стелилася дика романтична місцевість — порізані скелі й низькорослі дерева; вкриті густими заростями долини й засніжені гірські вершини. Дрог озирнувся з певним побоюванням.

Доповідаючи командирові, він трохи прибрехав.

Справа в тому, що він був не надто досвідчений як в лісовому й гірничому ремеслах, так і у вистежуванні та полюванні. Правду кажучи, він взагалі в будь-чому не був досвідчений — хіба що любив годинами мрійливо ширяти в хмарах на висоті п'ять тисяч футів. Що якщо йому не вдасться знайти мираша? Що якщо мираш знайде його першим?

Ні, цього не може бути, заспокоїв себе Дрог. А в найгіршому випадку завжди встигну жестибюлювати. Будь-хто й не дізнається.

Через мить він вловив слабкий запах мираша. А потім, на відстані двадцяти метрів від себе помітив якийсь рух біля дивної скелі, схожої на букву Т.

Невже все так і трапиться — просто і гладко? Що ж, прекрасно! Дрог вжив належних заходів маскування і непоспіхом рушив уперед.

Сонце пекло нестерпно; гірська стежка дедалі крутіше повзла нагору. Пакстон змок, незважаючи на теплозахисний комбінезон. Крім того, йому до нудоти набридла роль файного парубка.

— Коли, нарешті, ми звідси полетимо? — не витримав він. Герера добродушно поплескав його по плечу:

— Ти що, не хочеш розбагатіти?

— Ми вже багаті, — заперечив Пакстон.

— Не так щоб вже й надто, — сказав Герера, і на його довгастому, смаглявому, зборозненому зморшками обличчі сяйнула сліпуча посмішка.

Підійшов Стелмен, пихкаючи під вагою аналізаторів. Він обережно опустив апаратуру на стежку й сів поруч.

— А як щодо перепочинку, джентельмени?

— Чом би й ні? — відгукнувся Герера. — Часу в нас досхочу.

Він сів і притулився спиною до Т-подібної скелі.

Стелмен розкурив люльку, а Герера розщебнув "блискавку" і витяг з кишені комбінезона сигару. Пакстон якийсь час спостерігав за ними.

— Так коли ж ми полетимо з цієї планети? — нарешті запитав він. — Чи ми збираємося оселитися тут навіки?

Герера лише посміхнувся і клацнув запальничкою, розкурюючи сигару.

— Мені відповість хто-небудь?! — закричав Пакстон.

— Заспокойся. Ти в меншості, — мовив Стелмен. — У цій справі ми беремо участь як три рівноправні партнери.

— Але гроші ж бо мої! — заявив Пакстон.

— Певна річ. Тому тебе й взяли. Герера має значний практичний досвід роботи в горах. Я добре напханий теорією, до того ж права пілота — лише в мене. А ти дав гроші.

— Але корабель вже ломиться від видобутку! — заволав Пакстон. — Всі трюми заповнені вщерть! Саме час рушити в яку-небудь цивілізовану місцину й почати витрачати.

— У нас з Герерою нема твоїх аристократичних замашок, — з перебільшеним терпінням пояснив Стелмен. — Зате в нас з Герерою є безневинне бажання набити скарбами кожен корабельний закуток. Самородки золота — у паливні баки, смарагди — в бляшанки з-під борошна, а на палубу — алмазів по коліно. Тут для такої забави найвідповідніше місце. Навколо неймовірне багатство, що так і проситься, щоб підібрали. Ми хочемо бути бездонно, до відрази багатими, Пакстоне.

Пакстон не слухав. Він напружено вп'явся в щось на краю стежки.

— Це дерево щойно ворухнулося, — стишеним голосом мовив він.

Герера вибухнув сміхом.

— Чудовисько, слід гадати, — презирливо кинув він.

— Спокійно, — похмуро мовив Стелмен. — Мій хлопчику, я не молодий, вже товстий і легко піддаюсь страху. Невже ти думаєш, що я лишався б тут, якби існувала хоча б найменша небезпека?

— От! Знову ворухнулося!

— Три місяці тому ми ретельно обстежили всю планету, — нагадав Стелмен, — і не виявили як розумних істот, так і небезпечних тварин або отруйних рослин. Чи не так? Все, що ми знайшли, — це ліси й гори, й золото, й озера, й смарагди, й ріки, й алмази. Отож, якби тут щось було, хіба воно б чекало для нападу так довго?

— Кажу вам, я бачив, як це дерево ворухнулося! — наполягав Пакстон.

Герера піднявся.

— Це дерево? — запитав він Пакстона.

— Так. Подивися, воно навіть не схоже на інші. Не такий малюнок кори...

Невловимим завченим рухом Герера вихопив з кобури бластер "Марко-2" й тричі вистрілив. Дерево й чагарник на десять метрів довкола нього спалахнули яскравим полум'ям і розсипалися в порох.

— От вже його й нема, — Підсумував Герера.

— Я чув, як воно скрикнуло, коли ти стріляв.

— Ага. Але тепер воно вже мертве, — заспокоюючe вимовив Герера. — Як помітиш, що хтось ворушиться, відразу кажи мені, і я стрельну. А тепер давайте зберемо ще трохи смарагдиків, ґа?

Пакстон і Стелмен підняли свої ранці й пішли стежкою, слідом за Гереро́ю.

— Непересічний дядько, правда ж? — з посмішкою мовив Стелмен.

Дрог повільно отямлювався. Вогненна зброя мираша захопила його зненацька, коли він набув вигляду дерева й був зовсім не захищений. Й дотепер він не міг зрозуміти, як це трапилось. Не було ні запаху страху, ні попереднього пирхання, ані рикання, взагалі будь-якого попередження! Мираш напав взагалі зненацька, зі сліпою, безрозсудною лютті́ю, не з'ясовуючи, друг перед ним чи ворог.

Тільки зараз Дрог почав осягати натуру звіра-супротивника.

Він дочекався, коли стукіт копит мирашів затих вдалині, а потім, перемагаючи біль, спробував випручати оптичний рецептор. Не вийшло! На мить його охопила хвиля розпачливої паніки. Якщо ушкоджено центральну нервову систему, то це кінець.

Він знову зосередився. Уламок скелі сповз із його тіла, й цього разу спроба завершилася успіхом: він міг постати з попелу. Дрог швидко здійснив внутрішнє сканування і полегшено зітхнув. Він був на волосину від смерті. Лише інстинктивна квондикація в момент спалаху врятувала йому життя.

Дрог задумався над своїми подальшими діями, але виявив, що струс від цієї раптової, непередбаченої атаки начисто відбив пам'ять про всі мисливські хитрощі. Навіть більше того, він виявив, що в нього взагалі зникло всяке бажання зустрічатися з настільки небезпечними мирашами знову...

Припустимо, він повернеться без цієї ідіотської шкури... Командирові можна сказати, що всі мираші виявилися самками й, таким чином, підпадали під охорону закону про полювання. Слово Юного Розвідника цінувалося високо, тож будь-хто не стане брати його під сумнів, а тим більше переперевіряти.

Але ні, це неможливо! Як він смів навіть подумати таке?!

Що ж, похмуро посміхнувся Дрог, залишається тільки скласти з себе обов'язки розвідника й покінчити з усіма цим безглуздими заняттями — табірні багаття, співи, ігри, товариство...

Ніколи! — твердо вирішив Дрог, опанувавши себе. Він поводиться так, наче має справу з далекоглядним супротивником. Але ж мираші — навіть не розумні істоти. Будь-яке створіння, позбавлене мацалок, не може мати розвинутого інтелекту. Так говорив незаперечний закон Етліба.

У битві між розумом і інстинктивною хитрістю завжди перемагає розум. Це неминуче. Треба лише придумати, яким чином.

Дрог знову взяв слід мирашів і пішов за запахом. Яку б старовинну зброю йому використати? Маленьку атомну бомбу? Навряд чи, це може пошкодити шкуру.

Раптом він розсміявся. Насправді все дуже просто, варто лише гарненько поворухнути мізками. Навіщо вступати в безпосередній контакт із мирашем, якщо це так небезпечно? Настав час вдатися до допомоги розуму, скористатися знанням психології тварин, мистецтвом пастки і принади.

Замість того щоб вистежувати мирашів, він попрямує до їхнього лігвища.

І там влаштує пастку.

Вони підходили до тимчасового табору, розбитого в печері, вже коли сідало сонце. Кожна скеля, кожен пік кидали різкі, чітко окреслені тіні. П'ятьма милями нижче, в долині, лежав червоний, зі срібним відливом, корабель. Ранці були набиті смарагдами — невеликими, але ідеального кольору.

У такий передзахідний час Пакстон мріяв про маленьке містечко в Огайо, сатуратор з газованою водою й дівчину зі світлим волоссям. Герера посміхався про себе, уявляючи, як хвацько він розтринькає мільйончик-два, перш ніж всерйоз візьметься за скотарство. А Стелмен формулював основні тези своєї докторської дисертації, присвяченої неземним покладам корисних копалин.

Всі вони перебували в приємному вмиротвореному стані. Пакстон цілком отямився від пережитого струсу й тепер жагуче бажав, щоб жахітливе чудовисько все-таки з'явилося — бажано зелене — і щоб воно переслідувало чарівну напівроздягнену жінку.

— От ми й вдома, — сказав Стелмен, коли вони підійшли до печери. — Як щодо тушкованої яловичини?

Сьогодні була його черга куховарити.

— З цибулею! — зажадав Пакстон. Він ступив у печеру й відразу різко відстрибнув назад. Що це?

У декількох футах від входу парував невеликий ростбіф, поруч пишнілися чотири великих діаманти й пляшка віскі.

— Цікаво, — сказав Стелмен. — Щось мені це не подобається.

Пакстон нагнувся, щоб підібрати діамант. Герера відтягнув його.

— Це може бути міна-пастка.

— Дротів не видно, — заперечив Пакстон.

Герера втупився на ростбіф, діаманти й пляшку віскі. Вигляд у нього був найбезщасніший.

— Цій штуці я не вірю навіть на гріш, — заявив він.

— Може, тут все-таки є тубільці? — припустив Стелмен. — Такі, знаєте, боязкі, соромливі. А цей дарунок — знак доброї волі.

— Ага, — саркастично підхопив Герера. — Спеціально задля нас вони зганяли на Землю за пляшчиною "Старого космодесантного".

— Що ж нам робити? — запитав Пакстон.

— Не лізти куди не треба, — відрубав Герера. — А-ну, здай назад.

Він відламав від найближчого дерева довгу гілляку й обережно потикав у діаманти.

— Бачиш, нічого страшного, — зауважив Пакстон.

Довге трав'яне стебло, на якому стояв Герера, туго оповилося навколо його щиколоток. Ґрунт під ним заколихався, вималювався акуратний диск, футів п'ятнадцяти в діаметрі, і, обриваючи кореневища дернини, почав підійматися в повітря. Герера спробував зістрибнути, але трава вчепилася в нього тисячами зелених гачків.

— Тримайся! — заволав Пакстон, рвонувся вперед і вчепився за край злітаючого диска.

Диск різко нахилився, завмер на мить і став знову підніматися. Але Герера вже вихопив ніж і люто краяв траву навколо своїх ніг. Стелмен вийшов із заціпеніння, лише тоді, коли побачив ноги Пакстона на рівні своїх очей. Він схопив Пакстона за щиколотки, знову затримавши підйом диску. Тим часом Герера вирвав з пут одну ногу і перекинув тіло через край диску. Міцна трава ще якийсь час тримала його за другу ногу, але потім стебла, не витримавши ваги, обірвалися, і Герера полетів униз головою. Лише в останній момент він увібрав її в плечі і примудрився приземлитися на лопатки. Пакстон відпустив край диска й звалився на Стелмена.

Трав'яний диск, несучи ростбіф, віскі й діаманти, продовжував підніматися, поки не зник з очей.

Сонце сіло. Не вимовляючи навіть слова, троє чоловіків увійшли в печеру з бластерами напоготів.

— Уночі почергово чатуватимемо, — відчеканив Герера.

Пакстон і Стелмен схвально закивали.

— Певно, твоя правда, Пакстоне, — сказав Герера. — Щось ми тут засиділися.

— Надто засиділися, — уточнив Пакстон. Герера знизав плечима.

— Як тільки розвидніє, повертаємося на корабель і стартуємо.

— Якщо ще зможемо дістатися до корабля, — не втримався Стелмен.

Дрог був цілковито збентежений. З завмиранням серця стежив він, як передчасно спрацювала пастка, як боровся мираш за волю і як він нарешті здобув її. А який це був чудовий мираш! Найбільший з трьох!

Тепер він знав, у чому припустився помилки. Від зайвої старанності переборщив з наживкою. Одних мінералів було би цілком достатньо, тому що, як відомо всім, мирашам властивий підвищений тропізм до мінералів. Так ні ж! Йому нащось знадобилося поліпшити методику піонерів, йому бачте схотілося додати ще й харчове стимулювання. Не дивно, що мираші відповіли подвоєною підозрілістю, адже їхні органи чуттів піддалися колосальному перевантаженню.

Тепер вони були розлючені, нашорошені й гранично небезпечні.

А розлючений мираш — це одне з найжахучіших видовищ у Галактиці.

Коли два місяця Елбонаю піднялися в західній частині небокраю, Дрог відчув себе страшенно самотнім. Він міг бачити багаття, яке мираші розпалили перед входом у печеру, а телепатичним зором розрізняв самих мирашів, які скорчилися всередині — органи чуттів на межі, зброя напоготові.

Невже задля однієї-єдиної шкури мираша слід було так ризикувати?

Дрог волів би ширяти на висоті п'яти тисяч футів, ліпити з хмар фігури й мріяти. Як добре всмоктувати сонячну радіацію, а не поглинати цю паскудну тверду їжу, заповідану предками. Яке пуття від цих ловів і вистежувань? Явно ніякого! Марні навички, з яких його народ уже давним-давно позбувся.

Був момент, коли Дрог уже майже переконав себе. Але відразу, в осяянні, з яким приходить правдиве розуміння суті речей, він зрозумів, у чому справа.

Дійсно, елбонайцям давно вже стали тісні рамки конкурентної боротьби, еволюція вивела їх з-під погрози кривавої бійні за місце під сонцем. Але Всесвіт великий, він криє в собі безліч несподіванок. Кому

дано передбачати майбутнє? Хто знає, з якими ще небезпеками доведеться зіштовхнутися расі елбонайців? І чи зможуть вони протистояти погрозі, якщо втратять мисливський інстинкт?

Ні, заповіти предків непорушні й правильні, вони не дають забути, що миролюбний інтелект надто тендітний для цього непривітного Всесвіту.

Залишається добути шкіру мираша, або загинути з честю.

Найважливіше зараз — виманити їх з печери. Нарешті до Дрога повернулися мисливські навички.

Швидко й вміло він створив вабик для мираша.

— Ви чули? — запитав Пакстон.

— Начебто якісь звуки, — сказав Стелмен, і всі прислухалися.

Звук повторився. "О, на допомогу! Допоможіть!" — кричав голос.

— Це дівчина! — Пакстон підхопився на ноги.

— Це схоже на голос дівчини, — додав свою думку Стелмен.

— Благаю, допоможіть! — волав дівочий голос. — Я довго не протримаюся. Є тут хто-небудь? Допоможіть!

Кров гайнула до обличчя Пакстона. Уява відразу намалювала зворушливу картину: маленька тендітна істота тулиться до потерпілої катастрофу спортивної ракети (яка нерозсудливість — рушати в подібні подорожі!), з усіх боків на неї насуваються чудовиська — зелені, ослизлі,

а за ними з'являється Він — ватажок чужинців, огидний смердючий монстр.

Пакстон схопив запасний бластер.

— Я виходжу, — холоднокровно заявив він.

— Сядь, кретин! — наказав Герера.

— Але ви ж чули її, хіба ні?

— Ніякої дівчини тут бути не може, — відрізав Герера. — Що їй робити на такій планеті?

— От це я й збираюся з'ясувати, — заявив Пакстон, розмахуючи двома бластерами. — Може, якийсь лайнер зазнав аварії, а може, вона вирішила розважитися і погнала чиюсь ракету...

— Сісти! — заволав Герера.

— Він слушно каже, — Стелмен спробував урезонити Пакстона. — Навіть якщо дівчина й справді десь там з'явилася, у чому я сумніваюся, то ми все одно будь-чим допомогти їй не зможемо.

— О, допоможіть, допоможіть, воно зараз наздожене мене! — верещав дівочий голос.

— Геть з дороги, — загрозливим басом заявив Пакстон.

— Ти дійсно виходиш? — с недовірою поцікавився Герера.

— Хочеш мені перешкодити?

— Та ні, шквар, — Герера махнув убік виходу.

— Ми не можемо дозволити йому піти! — Стелмен хапав ротом повітря.

— Чому ж? Справа господаря, — безтурботно мовив Герера.

— Не турбуйтеся про мене, — сказав Пакстон. — Я повернуся через п'ятнадцять хвилин — разом з дівчиною!

Він повернувся на каблуках і попрямував до виходу. Герера подався вперед і розрахованим ударом опустив на голову Пакстона поліно, заготоване для багаття. Стелмен підхопив обм'якле тіло.

Вони вклали Пакстона вглиб печери і продовжили пильнування. Бідуюча дама стогнала й благала про допомогу ще годин п'ять. Занадто довго навіть для багатосерійної мелодрами. Це потім змушений був визнати й Пакстон.

Настав похмурий дощовий світанок. Прислуховуючись до плескоту води, Дрог все ще сидів у своєму укритті на відстані ста метрів від печери. От мираші вийшли щільною групою, тримаючи напоготові зброю. Їхні очі уважно обмацували місцевість.

Чому не вдалась спроба з вабиком? Підручник Розвідника стверджував, що це найпевніший засіб привернути самця мирашів. Може, зараз не шлюбний сезон?

Зграя мирашів рухалася в напрямку металевого яйцеподібного снаряду — примітивний просторовий екіпаж, як без зусиль впізнав Дрог. Зроблено, звісно, грубо, але мираші будуть у ньому в безпеці.

Певна річ, він міг парадизувати (зараювати) їх і покінчити з цією справою. Але такий вчинок був би надто негуманним. Древніх

елбонайців вирізняли насамперед шляхетність та милосердя, і кожен Юний Розвідник намагався наслідувати їх в цьому. До того ж парадизування не входило в число справді піонерських методів.

Залишалася безграмоція. Це був найстаріший трюк, описаний у книзі, але щоб він вдався, слід було підібратися до мирашів якнайближче. Втім, Дрогові вже нічого було втрачати.

І, на щастя, погодні умови були найсприятливіші.

Все почалося з туманного серпанку, що стелився над землею. Але в міру того як розпливчасте сонце піднімалося над сірим небокраєм, туман піднімався і густів.

Виявивши це, Герера спересердя вилаявся.

— Давайте триматися ближче один до одного! От нещастя ж!

Незабаром вони вже йшли, поклавши ліву руку на плече йдучого попереду. Права рука стискала бластер. Туман навколо був непроникним.

— Герера?

— Так.

— Ти впевнений, що ми йдемо в правильному напрямку?

— Звичайно. Я взяв азимут за компасом ще до того, як туман згустився.

— А якщо компас вийшов з ладу?

— Не смій і думати про це!

Вони продовжували рухатися, обережно намацуючи дорогу між скельними уламками.

— По-моєму, я бачу корабель, — сказав Пакстон.

— Ні, ще рано, — заперечив Герера.

Стелмен, спіткнувшись об камінь, впустив бластер, навпомацки підібрав його й став нишпорити рукою в пошуках плеча Герери. Нарешті він намацав його й рушив далі.

— Здається, ми майже дійшли, — сказав Герера.

— Від душі сподіваюся, — видихнув Пакстон. — З мене вистачить.

— Думаєш, та дівчина чекає тебе на кораблі?

— Не роз'ятрюй душу!

— Добре, — впокорився Герера. — Агов, Стелмен, краще як і раніше тримайся за моє плече. Не варто нам розділятися.

— А хіба ж я не тримаюся? — відгукнувся Стелмен.

— Так, не тримаєшся!

— Тримаюся, тобі кажуть!

— Слухай, здається, мені краще знати, тримається хто-небудь за моє плече чи ні.

— Це твоє плече, Пакстон?

— Ні, — відповів Пакстон.

— Погано, — сказав Стелмен дуже повільно. — Це зовсім погано.

— Чому?

— Тому що я безперечно тримаюся за чиєсь плече.

— Лягай! — закричав Герера. — Негайно лягаєте обоє! Дайте мені можливість стріляти!

Але було вже пізно. У повітрі розлився кисло-солодкий аромат. Стелмен і Пакстон вдихнули його і знепритомніли. Герера сліпо рвонувся вперед, намагаючись затримати подих, спіткнувся, перелетів через камінь, спробував піднятися на ноги і...

І все провалилося в чорність.

Туман раптово станув. На рівнині стояв один лиш Дрог. Він тріумфально посміхався. Витягши оброблювальний ніж з довгим вузьким лезом, він схилився над найближчим мирашем...

Космічний корабель линув до Землі з такою швидкістю, що підпросторовий двигун, здавалось, міг, в свою чергу, полетіти до всіх чортів. Згорбившись над пультом керування Герера нарешті опанував себе й зменшив швидкість. Його обличчя, з якого звичайно не сходила красива рівна засмага, все ще зберігало попелястий відтінок, а пальці тремтіли над пультом.

Зі спального відсіку вийшов Стелмен і втомлено гепнувся в крісло другого пілота.

— Як там Пакстон? — запитав Герера.

— Я накачав його дроном-3, — відповів Стелмен. — З ним все буде гаразд.

— Файний парубок, — зауважив Герера.

— Думаю, це просто шок, — сказав Стелмен. — Коли отямиться, я посаджу його перераховувати алмази. Це, наскільки я розумію, буде для нього краще будь-якої іншої терапії.

Герера посміхнувся, обличчя його стало набувати звичайного кольору.

— Тепер, коли все позаду, мабуть і мені варто зайнятися трохи алмазною бухгалтерією.

Раптово його подовжене обличчя посерйознішало.

— Але все-таки, Стелмен, хто міг нас врятувати? Цього не можу зрозуміти!

Зліт Розвідників вдався на славу. Патруль 22 — "Ширяючий сокіл" — розіграв коротку пантоміму, яка символізувала звільнення Елбонаю. Патруль 31 — "Відважні бізони" вдягся в справжнє піонерське вбрання.

А на чолі патруля 19 — "Атакуючий мираш" — рухався Дрог, тепер вже Розвідник першого класу, відзначений особливим знаком відмінності. Він ніс прапор свого патруля (висока честь для розвідника!), і всі, забачивши Дрога, гучно вітали його.

Адже на ратищі гордо розвівалася міцна, відмінно вичинена, будь з чим незрівнянна шкура дорослого мираша — її блискавки, пряжки, циферблати, ґудзики весело блищали на сонці.